

til disse Forhold. Hvad viser nemlig Virkeligheden i det sidste Aar? Den viser os, at man overmaade godt kan revidere Lønningslove, naar man vil, selv om der i det foregaaende Aar skulde være givet et Lønningsstillæg. Det viste Forholdene ifjor. Da fik vi en Revision af Løldbøvesnets Lønningslov, uagtet der havde været givet et Dyrtds- eller Lønningsstillæg det foregaaende Aar. Men Virkeligheden viser ogsaa, at man overordentlig godt kan fylte og begrave Lønningslove, selv om man er paa et Tidspunkt, hvor der ikke er givet noget Dyrtdsstillæg. Det viser Forholdene iaar, hvor der i det Aar, som er forbi, ikke har været givet noget Dyrtdsstillæg; thi hvad er Frugten af dette Aars Lønningsrevision? Den er, at, saavidt mig bekendt, ikke et eneste af de Forslag, der have foreligget til Revisionen, er blevet bragt herfra i en saadan Skikkelse, at man kan vente, at der deraf kan komme nogen Lov ud. Hvorledes er altsaa Stillingen? Den er saadan, at ifjor negtede de Herrer at give et Lønningsstillæg udover 2,500 Kr., uagtet de erkjendte, at der var Trang dertil, og at det dybt vilde savnes. De gjorde det dengang, motiveret i Betænkningen og motiveret af Ordføreren for det Mindretal, som var Fader til Forslaget om de 2,500 Kr., ved Hensynet til Lønningslovene, idet de gik ud fra et Haab om og en sikker Forventning om, at disses Revision meget snart vilde finde Sted. Men jeg kan derfor ikke se Andet end at, navnlig naar man vil hævde den Doktrin, at man skal stille sig paa det Standpunkt, som man stod paa ifjor, maa man erkjende, at, naar man er gaaet ud fra denne Forudsætning, Forudsætningen om, et Haab og en Forventning om Lønningslovenes Revision, er man bleven dybt stuffet i sin Forventning, saa er de Herrer's Haab bristet, og saa vil den naturlige Konsekvens deraf være at sige: Da vi have taget feil i vor Forudsætning, ere vi nu villige til at give Lønningsstillæg. Ville de Herrer være i Konsekvens med de Grunde, de have hævdet i deres Betænkning og hævdet gennem deres Ordfører, maa de nu give Lønningsstillæg. Skulde det ske imod Forventning, at de dog ikke gjøre det, ja, saa mine Herrer, sker det, som jeg anfaa for at være fuldstændig umuligt, saa sker det, at det erode Medlem for Rjøge (Hørup) virkelig faar Ret i den Udtalelse, som han fremsatte iaar, og som staar i Folkethingstidenden Spalte 1712 — det var ved sidste Behandling af denne Sag — nemlig, at Spørgsmaalet om Dyrtdsstillægget er en Sag, hvor det egentlig mindre er Grundene end Villien, som det kommer an paa.

Jeg kan derfor, mine Herrer, ikke Andet end opfordre til at stemme for det Vindringsforslag,

som gaar ud paa, at der kan tildeles Lønningsstillæg til Embedsmænd indtil 4,400 Kr. Jeg gjør dette, som jeg alt har nævnet, saameget mere nu, som det i Virkeligheden er den eneste Vej, som i Diebliffet staar tilbage, ad hvilken der kan gjøres Noget for, at dette Spørgsmaal kan bringes ud af Verden. Thi vedtages ikke dette Lovforslag, da er selve Loven død i samme Diebliff, og Følgen er da den, at i Diebliffet er der aldeles ikke Nogen, der overhovedet faar Noget. Vel indser jeg tilfulde, at, dersom noget Saadant skulde ske, maa Sagen atter optages paany og hurtigt optages paany til Forhandling og til Afgjørelse; thi det er mig fuldstændig klart, at det vilde være uforeneligt med Regjeringens Stilling og Værdighed, om den vilde lade dette Spørgsmaal ligge. Men det er mig ligesaa klart, at det vilde være ligesaa uforeneligt med Folkethingets Værdighed, om det endnu synnerlig længe vilde bevare det Standpunkt, som det har indtaget hidtil, bevare det Standpunkt, at det siger: „Vi vilde ikke give Lønningsstillæg i en videre Udstrækning i Haab om, at Lønningsrevisionen snart skal tilendebringes, og i en sikker Forventning om, at dette vil ske i en nær Fremtid,“ og saa samtidig dermed bedrager sig selv for sit Haab, skuffer sig selv for sin Forventning ved ikke at fremme Lønningslovene paa anden Maade, end at det, der kommer ud af dem, ikke bliver Love, men Matulatur. Men jeg kan ikke tro, at Folkethinget, et Aar efter at Spørgsmaalet er reist, thi det var ifjor den 6te Marts, at det tilsvarende Lovforslag blev indbragt her i Thinget, altsaa nu saa længe efter, da man i saa lang Tid har stillet Haab op for Embedsmændene, og nu, da det i dette Diebliff viser sig, at der kun er en eneste Udvei til at løse Spørgsmaalet paa, virkelig skulde ville paatage sig Ansvaret for at unblade affølge den Vej. Det vil være mig fuldstændigt uforstaaeligt. (Berg: Na!) Ja, det vil være mig fuldstændigt uforstaaeligt; thi det høie Thing vil saa overordentlig gjerne ved enhver Leilighed optænde, som om det var Talsmand for de Smaa, som om det var særlig Indehaver af Skjærligheden til de Smaa (Berg: Hør!). Ja, og navnlig vil det erode Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds særlig optænde som saadan. Jeg tvivler ikke om, at denne Følelse ogsaa er fuldstændig sand, men hvad jeg ikke forstaar, er, at det kan virke som et fuldstændig fjøsende Pulver paa denne deres Skjærlighed, at vi bede dem om med Landsthinget og Regjeringen at give de samme Smaa blot noget Mere og at give endnu nogle Enkelte Noget, hvilket trænge ikke mindre haardt end de Paagjældende. Det er den Side af Sagen, som er mig fuldstændig uforstaaelig, og jeg tilstaar, at den